

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Fædrene-Aaret. Dannekvad til Hans Majestæt Kong Frederik den Siette

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Fædrene-Aaret. Dannekvad til Hans Majestæt Kong Frederik den Siette", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_249-intro-shoot-idm131.pdf (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Opbygning

Fædrene-Aaret kan inddeles i fire afsnit. Strofe 1-13 udgør den egentlige velkomst til Frederik 6. Strofe 14-21 forklarer grundene til de mange ulykker, der har ramt Danmark og er endt med at reducere landets størrelse til en tredjedel. Strofe 22-26 beskriver, hvorledes en fornyet kristen tro er vejen ud af ulykkerne, mens strofe 27-37 giver de praktiske anvisninger på, hvordan danskerne skal genvinde deres kristne tro og troen på fædrelandet (Lundgreen-Nielsen 1980, s. 640).

Kongens hjemkomst skildres gennem foråret og den gryende sommer, og både kongens hjemkomst, forår og sommer føres tilbage til Gud (strofe 3 og 4). I strofe 5 varsler foråret kongens hjemkomst, og dette karakteriseres i strofe 6 som en "*Fædrene-Vaar*". Den glørværdige fortid, der gik tabt som følge af den uheldige alliance med Frankrig, vender tilbage: "Ja Fædrenes [forfædrenes] Dage / De komme tilbage, / Og Konge! de komme med Dig" (strofe 6). Strofe 9-13 omhandler Wienerkongressen. Dronning Marie varetog kongens forskellige forpligtelser, mens hun ventede på, at han kom hjem (strofe 9). Sejrsmagterne skildres som dårer, mens danskerne beskrives som trofaste (strofe 11). Skildringerne indrammes af en idyllisk og konfliktfri natur, og ethvert spor af de store omkostninger Napoleonskrigene har påført landet, er helt borte.

De næste to afsnit, strofe 14-21 og 22-26, indledes begge med en eksklamation "Dog" og spejler gensidigt hinanden.

Strofe 14-21 beskriver, hvordan danskernes tro på Gud ikke er så stærk, som den burde være. Det er grunden til, at Norge er tabt, og at Frederik 6. ikke har fået den søn, der skal arve tronen og dermed føre kongeslægten videre (strofe 16-18), en slægt Grundtvig sidestiller med kong Davids fra Det Gamle Testamente.

Løsningen er at vende tilbage til forfædrenes gammeldags kristendom (strofe 19). Sker det ikke, vil kongens slægt uddø, og fædrelandet vil gå til grunde (strofe 20-21). En fornyet tro vil give helt konkrete resultater til gavn for fædrelandet. Gud vil give kongen en søn (strofe 24), og dermed sikre riget så længe Norden består (strofe 25).

Digtets fjerde og sidste afsnit, strofe 27-37, beskriver, hvordan en fornyet og stærk tro kan redde tronen og fædrelandet. Det skal ske ved at give Grundtvig et embede (strofe 34):

Grundtvig må have et kirkerum, hvori han kan tale Guds ord (str. 34). Betød Frederik VI's hjemkomst en '*Fædrene-Vaar*' (str. 6), vil Grundtvigs frie forkyndelse i en hovedstadskirke medføre et helt '*Fædrene-Aar*' (str. 36), fordi han for øjeblikket repræsenterer den gammeldags prøvede fædrene kristendom. Digtet er en ansøgning på vers om et kald i København (Lundgreen-Nielsen 1980, s. 640).

"*Fædrene-Vaar*" og "*Fædrene-Aaret*" beskriver begyndelsen på en ny tid for Danmark, og den tid der følger efter denne nye begyndelse. Der er næsten tale om en utopi, hvor "en national genfødsel af tro retter op på landets nød og sikrer kongeslægten den danske trone i al fremtid" (Lundgreen-Nielsen 1980, s. 640). Grundtvig stiller sig side om side med kongen. Digtets titel *Fædrene-Aaret* er en metafor den fremtid, som Grundtvig skal indfri, og ikke for kongens diplomatiske indsats i Wien. Den var blot begyndelsen på den nye tid (1980, s. 641).

Grundtvigs digt adskiller sig på dette punkt fra de øvrige digte skrevet i anledningen af kongens hjemkomst. Disse nøjes med at hylde Frederik 6. som landets fader. Det fremadskuende perspektiv i digtet får Lundgreen-Nielsen til at kalde det for halvprofetisk (1980, s. 640).